

ספר תיקון הברית

על שמירת ותיקון פגם הברית דיניו ומנהגיו

סדר בראשית

חלק 1

אור הזוהר 406 * תשרי תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גדולי הצדיקים ואומרים ללמוד זוהר הקדוש

קלים ורקים, ובאים לאַפּיס סעיל"ס לייט (סרסורים) מתועבים וממלאים פיהם בשחוק ונבלות הפה וליצנות, ועל כן באים לידי שיחה עמהם, ומתוך שיחה באים לידי שחוק וקלות ראש וניבול פה, כי נפש האדם מתפתה אחריה וצריך לזה שמירה מעולה ויתירה וכבישת היצר, ועל ידי זה באים לידי

החורבן הנורא: בתולדות עובדות באַפּיס ובבתי חרושת סיבה שלישית: על ידי שאכשיר דרי והבתולות יודעות בכל מלאכת קאמפיוטער (מחשב), אינטערנעט ושאר מלאכות כהנה והמה עוסקות במלאכתן באַפּיס (משרד), בבתי חרושת ובבתי החנויות הגדולים, ויושבות יחד עם בחורים רווקים

וביומא (דף מ"ז עמוד א') תנו רבנו שבעה בנים היו לה לקמחית וכולן שימשו בכהונה גדולה, אמרו לה חכמים מה עשית שזכית לכך, אמרה להן מעולם לא ראו קורות ביתי קלעי שערי, פירש רש"י זכרונו לברכה, ראיתי בהש"ס ירושלמי, כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה אשה צנועה ראויה לצאת ממנה כהן גדול הלבוש משבצות זהב.

(מ) וזה לשון הרדב"ז (חלק ג' סימן תפ"א) במה שנהגו במצרים שהנשים הולכות לעשות במלאכה בבית העכו"ם כו' יש במעשה זה פריצות גדול לא תשוער, וכבר נעשו הסכמות מידי הנגידים על זה ומקצתן פירשו ונמנעו ומקצתן לא יכלו לעמוד כי הן ובעליהן עניים כו' והן צריכות לבקש מחיתן, והולכות ברשות בעליהן, ומה שיכולנו לתקן הוא שלא ישבו על שלחן אחד לעשות מלאכת הרקום אנשים ונשים כו' אלא האנשים לעצמן ונשים לעצמן וכו', עד כאן לשונו. עיין שם.

ובמגילה (דף י' עמוד ב') אמר ר' שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן כל כלה שהיא צנועה בבית חמיה זוכה ויוצאין ממנה מלכים ונביאים מנלן מתמר.

ברוב מקומות העבודה הרעדי"א משמיע קולו כל היום ומטמטם המוח והלב, ומתרגלים על ידו לכל דעות הגוים ולשמוע ולדבר דברי נבלה - ואף הירא שמים שלא הורגל בכאלה בתחלת בואו, מתבייש הוא למחות באחרים העושים עד שגם הוא מתרגל בדבר ורוצה בו.

ובכתובות (דף ס"ז עמוד א') תנו רבנן יתום ויתומה שבאו להתפרנס מפרנסין את היתומה ואחר כך מפרנסין את היתום מפני שהאיש דרכו לחזור על הפתחים ואין אשה דרכה לחזור.

המכשול בבתי העבודה במסחרים המיוחדים להיות העסק עם הנשים, כגון חנויות המוכרות שמלות, מנעלי ותכשיטי הנשים וכו', אין ספק שמלאכת הנשים היא, לסייע בהלבשת המנעל וליטול מדת הרגל, למדוד מדת השמלה ולתקנה, ולחוות דעה להקוננות על יופי השמלות והתאמתן עליהן, וגם בסתם שיחות ושחוק כדרך המוכרים וקונים היום. והנה בעונותינו הרבים נמצאים אף אנשים חרדים ומדקדקים שאין נמנעים מלעבוד במקומות כאלה, ונכשלים לעשות כדברים הנזכרים רחמנא לצלן. (מדור דור).

ובנדרים (דף ל"ז עמוד ב') בר"ן (דיבור המתחיל גדול מי בעי שימור, בסוף הדיבור) אבל בנות אפילו קטנות לא בעו שימור, שאין דרכן לצאת לחוץ. ובבראשית רבה (פרשה ח' ה"ד) האיש כובש את אשתו שלא תצא לשוק שכל אשה שיוצאה לשוק סופה להכשל עיין שם.

העבודה באפ"ס (עבודה משרדית) היא פרצה גדולה להתרגל לחברת אנשים, ולפרוץ פרץ בחומת הצניעות, והלא כן היה מעולם הגדר הגדול לבנות ישראל שלא להמצא בחברת אנשים, רק הכל בדרך ארעי וצד ההכרח, לא כן באַפּיס"ס נעשית כמו חברה לבעל הבית, ולאנשים העובדים שם, וגם לשאר אנשים הרגילים לבא שם.

ובמדרש תנחומא (פרשת וישלח פרק ו') אמר ר' יוסי כשהאשה מצנעת את עצמה בתוך הבית ראויה להנשא לכהן גדול ותעמיד כהנים גדולים שנאמר, כל כבודה בת מלך פנימה וגו' אמר ר' פנחס הכהן בר חמא בזמן שהיא צנועה בתוך הבית כשם שהמזבח מכפר כך היא מכפרת על ביתה שנאמר אשתך כגפן פורי' וגו'.

האיסור שלא להרגיל את האשה בין האנשים
בקידושין (דף ע' עמוד א') אין משתמשין באשה, פירש רש"י זכרונו לברכה שלא להרגילה בין האנשים. הרי מפורש יוצא איסור זה.

ושם (פרק ה') רבנן אמרי, אף בחול אסור לצאת בהן לרשות הרבים (פירוש עם תכשיטין) מפני שהעם מסתכלין בה, ופגם היא לאשה שלא ניתנו תכשיטין לאשה אלא שתהא מתקשטת בהן לתוך ביתה וכו' לכך צריכה אשה להיות יושבת בתוך הבית ולא תצא לרחוב שלא תכשיל עצמה ולא תביא מכשול לבני אדם, ונמצאו מסתכלין באשת איש, עיין שם. ובתנא דבי אליהו (באליהו רבה פרק יח פיסקא אשתך) אשתך כגפן פוריה וגו' כל זמן שאשתך תהא בירכתי ביתך מהכתיב

שחוק וקלות ראש

במה שהזכרנו שבאים לאַפ"ס קלים ופוחזים ורקים, כגון הנקראים **סעיל"ס ליי"ט** (סרסורים), אלו ממש כולם מתועבים מדברים כל היום לרבות הלילות שלא כהוגן, ממלאים פיהם בשחוק ונבלות הפה ולצנות, כידוע לכל, אוי לאזנים שכך שומעות, (וכן בשאר מקומות עבודה עובדים ביחד עם אנשים כאלה). ובגמרא סוטה (דף י"ב עמוד א') הרבה שכנים רעים עושים.

והנה מבואר בדברי חכמינו זכרונם לברכה (מסכת שבת דף ל"ג עמוד א') בעון נבול פה צרות רבות וגזרות רעות מתחדשות כו', אמר ר' חנן בר רבא כו' **כל המנבל פיו אפילו חותמין עליו גזר דין של שבעים שנה לטובה הופכין עליו לרעה**, אמר רבה בר שיאל אמר ר' חסדא **כל המנבל את פיו מעמיקין לו גיהנם** כו' רב נחמן בר יצחק אמר אף שומע ושותק, עיין שם.

ובענין שחוק ולצנות מלבד האיסור של ליצנות בעצם המבוואר בסוטה (דף מ"ב עמוד א') **ארבע כתות אין מקבלות פני שכניה כת ליצים** וכו', ובעבודה זרה (דף י"ח עמוד ב') אמר רב קטינא **כל המתלוצץ מזונותיו מתמעטין** כו' אמר ר' שמעון בן לקיש כל המתלוצץ נופל בגיהנם וכו' אמר ר' חנילאי בר חנילאי (לגיסא שניה אמר ר' תנחום) כל המתלוצץ גורם כליה לעולם וכו'.

אמנם מלבד זה **המשחקת עם אנשים** מבוואר באבן העזר (סימן קט"ו) **שנקראת עוברת על דת יהודית ויוצאה שלא בכתובה**, ועיין חלקת מחוקק (סימן קטן י"ב) ששיחה יתירה באשה מדברי בטלה ומתכוונת לכך מביאה לידי שחוק, ובפרט עם רווק שאין לו אשה וכו', ועיין בית שמואל (סימן קטן י"ב) אפילו אם היא מדברת שיחה יתירה בלי שחוק הוי משחקת, עיין שם.

השפעות רעות, ספרים חיצונים וראדיא

עבודת האַפ"ס וכיוצא בו מביאה אחריה רעות רבות. כמה פעמים ישנן שם מנהלים או מנהלות האפ"ס, והמה חפשים מסיתים ומדיחים, אשר כל הקודש לבזו בעיניהם הטרטות, מלעיגים על כל קודש, משפילים כבוד תורתנו הקדושה ולומדים, מבזים כל ירושת האבות, מטילים ארס בלבות הטהורות, מנשאים חיי הפקר והוללות ומאָדְרֶנְיָם, והאָרְס מְפַעֵפֵע, מתחילות הנערות והנשים להתבייש לעשות דבר אשר תורתנו הקדושה מצוה, כגון לברך ברכת המזון, ליטול ידים לסעודה וכדומה, ואחר כך הולכות מדחי לדחי מטה מטה, ונעשות כלים מוכשרים לקבל טומאה ולהיות מושפעות מדברים המתועבים ששומעות השכם והערב, ונעשים כמה עניני יהדות לקלון וללעג בעיניהן, ועושות ליצנות וקלס מהנערות אשר מתנהגות בתמימות וצניעות כדרך האבות, מתהפכות הדעות והשקפות המיושרות שקיבלו בבית הוריהן, ובבתי חינוך החרדים, ונעשות בעלות דעה לעצמן לא לשמוע לקול הורים, ובפרט שהיא מרווחת סכומים הגונים ממילא כל שהכסף בידו ידה על העליונה, ולכן נשכחת השפעת ההורים, ולא שומעות לקול הורים ומורים, לא נכנעת לבעלה אדרבה היא משפעת הרבה פעמים שיקרא צייטונגען וספרים חיצונים, ויבקר קורזע"ן שונים כדי להשלים (כלומר לפגום) עצמו, בכמה מיני לימודי ענגלי"ש, ומבחור ירא שמים ותלמיד חכם, נעשה קל שבקלים לא עלינו, ותחת להיות **"עזר" נעשית "כנגדו"**.

הנערה או אשה העובדת באַפ"ס מושפעת לרעה לקרות עתוני וספרי חשק (מאגאזינע"ן וְרֵאמאַנְג'ן) וכל מיני גיעול ותיעוב, כמה פעמים גם לילך לבתי תיאטראות (טעאטער, מאורי צינעמ"א, שר"י), אמרו חכמינו זכרונם לברכה (מסכת שבת דף ק"ה עמוד ב') כך הוא דרכו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כך וכו' עד שאומר לו לך ועבוד עבודה זרה. הראד"א פתוח כל היום באפ"ס ומתוך כך גם בביתה, לשמוע אל הרינו"ן ואל התיפל"ה גיעול ותיעוב של דרכי גוים, וזמר שלהם על

אחריו בניך כשתילי זיתים וכו', שניא לה אשה שמהלכת בשוק ומדברת עם כל אדם, היא גורמת רעה לעצמה ושיהיו בניה רעים ומתחייבת בעצמה ובבניה, עיין שם.

ובשל"ה הקדוש (שער אותיות אות צניעות) ומכל שכן האשה שהיא מחוייבת להיותה צנועה ביותר שיהיה כל כבודה פנימה, ותסתיר עצמה מכל אדם שבעולם בכל מה דאפשר, ועיניה תמיד למטה ודיבורה בנחת, ולא יראה ולא ימצא ולא יהיה מגולה מגופה אפילו משהו שלא תכשיל לשום אדם, עיין שם (ועיין מה שכתב מו"ר הגה"ק במשמרת אלעזר (אורה ושמחה אות כ"א) ועיין עוד בשדה חמד (חלק ב' צד 60) לענין הסתכלות בעריות באורך, ושם חלק ג' (צד 344) לענין הסיבוב בין הנשים עבור ברכת ד' מינים עיין שם היטב. ועיין תיקוני זוהר (נ"ח) שהאשה צריכה להיות סגורה ומסוגרת).

ועיין טור אבן העזר (סימן ג' ע"ג) אבל גנאי לאשה שתצא פעם בחוץ פעם ברחובות, ויש לבעל למנוע אשתו מזה, שלא יניחנה לצאת אלא פעם בחודש או פעמים כפי הצורך שאין יופי לאשה אלא לישב בזוית ביתה שנאמר: **"כל כבודה בת מלך פנימה"**.

ועיין ראשית חכמה (סוף פרק דרך ארץ) שצריכה האשה להיות צנועה ויושבת בתוך ביתה ולא תצא מדלתי ביתה אלא לצורך גדול ולא תעמוד בפתח ביתה כו', אל תרבה דברים עם שכנותיה ולא תכנס לביתן אלא לצורך גדול כו', תעשה צדקה, אם תצטרך לצאת מפתח ביתה לא יהיה הלוכה על השווקים והרחובות שהמון בני אדם מצויין שם אלא על המבואות שאין רגילין בני אדם להלוך בהם כל כך, ולא תצא כשהיא מבושמת כו', ותשתדל כשתשב בבית החופה או בבית הכנסת לישב עם הנשים הצדקניות הכשרות ולא תהיה מרבה דברים ויושבת בעונה ובצניעות ולא יראה ממנה כי אם עיניה. [ועיין שדה חמד (חלק ב' צד 306) לענין לפני עור ששייך גם בנשים, ומלבד כל איסורים שיש אם מכשלת אחרים יש גם כן לפני עור, עיין שם].

ובאמת גם הבעלי בתים שלוקחים לאפ"ס שלהם הנערות עושים בזה עולה להנערות שירודות על ידי כן מטה מטה וגורם להשחתתן לא עלינו, וכמה פעמים לעצמם גם כן, שכבר נתבאר חומר איסור הסתכלות וכל שכן בקביעות, ועיין אבן העזר (סימן כ"א סעיף א') והמסתכל אפילו באצבע קטנה של אשה ונתכוין ליהנות ממנה כאלו נסתכל בבית התורף, ואסור לשמוע קול ערוה או לראות שערה וכו', עיין שם.

ועיין מאירי קידושין (דף כ"ט עמוד ב') שאשה לא תלמד את בנה אומנות, כדי שלא תצטרך לילך עמו למקום האומנות (פירוש לבין אנשים) עיין שם. וכל שכן בנידן דידן שהיא עצמה הולכת לעבוד באפ"ס. [ועיין ספר הקדוש דרך פיקודיך (מצוה ל"ה אות י') לענין קול באשה, ובספר הקדוש חרדים (פרק ג') בהמפרש באר יהודא זכרונם לברכה לענין קול באשה עיין שם]. ובכל אַפ"ס כמעט בלא הבדל באים לשם אנשים ריקים ופוחזים, קלים מקלים שונים, ומתרגלות לחברתם, והכל נעשה כהיות גם כי תזקין לא תסור מזה.

ועיין ספר חסידים (סימן קס"ח) אל תערב בנים עם בנות פן יחטאו, וכן ילדים וילדות, ילדים לבד וילדות לבד וכו' עיין שם, וכל שכן בכהאי גוונא, וכמה החמירו חכמינו זכרונם לברכה לענין תערובת אנשים ונשים (מסכת סוכה דף נ"ב עמוד א') בתיקון גדול של שמחת בית השואבה במקום הקדוש ובין קדושים וטהורים ואף על פי כן החמירו כל כך, וקל וחומר במקום פרוץ מרובה על העומד שיש להחמיר, ועיין ספר החינוך (מצוה קפ"ח בסיום דה"ק) שגם באשה יש איסור הרהורים רעים עיין שם.

וכן כתב בספר חסידים (סימן תר"ג) ובקונטרס פוקח עורים (חלק ג' פ"ט), מרבי דובער ("האדמו"ר האמצעי" מליובאוויטש בן בעל התניא זצ"ל. פתח האהל).

עוז ותעצומות לעמוד על המשמר בגדרים וסייגים והתרחקות מכל דבר המביא לידי נסיון. והנה מנסיונות העצומים ביותר בזמנינו להשחית קדושת ישראל הוא כלי הנקרא קאמפיוטער שתחילתו ה' טוב ומועיל בלי הזיקים ניכרים עד שנתרגלו בו העולם, ואז יצא הבעל דבר ועשה ממנו מלאך המשחית מכלה ומאבד כל חלקה טובה רחמנא ליצלן. וזה בא על ידי כמה אבות נזיקין שנתחדשו בו:

יכולים לראות בקלות צורות ותמונות הגרועות ביותר העתקות כאלו בריבוי כמות נמסרים ונמכרים בכלים (הנקראים "סי די" או "ד"י-ווי-ד"י) - ובאופן זה מתפשטים לכל הבתים מראות וענינים של ניוול מדיוטא התחתונה, והיינו כל שיכולין לראות בטעלעוויזיע ומאוויס ו-ווידיאו היותר גרועים שבכל העולם כולם איתנייהו ב' ויותר מזה.

הרגל עבירה אף אם אינו בא לידי מעשה בפועל ממש נמי נקרא נואף שמרה נשף ועל כל פנים בא לידי הרהור והרהור עבירה קשה מעבירה, ועוד על ידי זה בא למקרה לילה, ועוד כי הבתולות יודעות כל עניני משא ומתן ועל כן מעמידן אותן בחנויות כדי שתמשוך אחריה קונים כי ידוע כי במקום שעומדת בתולה מקושטת בחנות למכור, שמה יומשכו הבחורים והפדיון עולה יפה (מעשה שטים).

נסיון הכי הגדול בדור (שיכולים ברגע אחד להיכנס למ"ט שערי טומאה שאין יכולים כמעט לצאת משם מא), הוא נסיון הקאמפיוטער והטעלעוויזיע ומאוויס ו-ווידיאו

כבר חזו לנו נביאנו וחכמינו ז"ל והזהירו אותנו כי בעיקבתא דמשיחא יתרבו ויגדלו הנסיונות, ואנו בעינינו רואים אשר כל יום ויום מתחדשים נסיונות חדשים וחובתנו להתחזק ולהתאמץ ברוב

מב) ידוע אשר בעין נמצא כל העולם כולו, הלבון בעין שמקיף את האישון, זה ים אוקיאנוס שמקיף את העולם, השחור שבעין זה היבשה, והאישון שבאמצע העין זה ארץ ישראל, בית המקדש ובית קדש הקדשים. לפי זה בפגם שאדם פוגם בעיניו מטיל מום בקדשים ופגם לכל הבריאה כולה, ה' יצילנו.

על ידי שמירת עינים יבא הגואל

לא נחרב בית המקדש ולא גלו ישראל בין "עין" אומות, אלא בעבור פגם העינים כמו שאמר ישעיה הנביא (פרק ג' פסוק ט"ז) "משקרות עינים הלך וטפוף", ולכן העונש בישעיה (פרק כ"ט) הוי אריאל אריאל בפסוק יוד, כי נסך עליכם ה' רוח תרדמה ויעצם את עיניכם רחמנא ליצלן, ומתנחמים בתקון העינים כמו שנאמר על ידי אותו הנביא (ישעיה נב, ח) כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון. (טוב עין)

כמה פעמים יצטרכו לבא בגלגול - אלו שיש להם הכלים הטמאים האלו

בספר חידושי תורה להגאון רחבצ"ז פרידלענדער זכרוננו צדיק לברכה (בדף כ"א) כתב וזה לשונו: אכסניא שלי היה ביחד עם איש זקן אחד מעפערעיס, ובתוך אחד השיחים סיפר לי שאביו היה פעם אחת אצל רבינו הקדוש מהר"א מזידיטשוב זכרוננו צדיק וקדוש לברכה, ובעת שנתן לו הפתקא עם פדיון נפש היה עומד לפניו איש אחד גם כן עם פתקא ופדיון נפש ושמע שרבינו הקדוש אמר להאישי הנזכר לעיל אחר שהציץ בפתקא שלו: "היית כבר כל כך הרבה פעמים בעולם הזה כמו מספר השערות שעל ראשך". כששמעתי זאת נתקשה לי מעשה הזה, הלא ראיתי בספר 'יערות דבש' ומובא גם בשאר ספרים שאינם באים בגלגול כי אם ג' פעמים, וזה נרמז בפסוק באיוב הן כל אלה יפעל א-ל פעמים ושלש עם גבר, ושאלתי תמיהתי לרבינו הקדוש זכרוננו לברכה, והשיב לי שזה הקרא נאמר על אותן שבאו לזה העולם ואינם מתקנים כלום, אולם כאשר התחיל אדם לתקן, אז שולחים אותו לעולם הזה כמה וכמה פעמים עד אשר יתקן נשמתו.

איתא בזוהר הקדוש במדבר (דף רט"ז עמוד א' בשם רעיא מהימנא), כי למי שהוא צדיק, מביאו הקדוש ברוך הוא בגלגול פעמים רבות עד שיהיה שלם ויזכה לעולם הבא, וזהו (שמות כ, ו'), ועושה חסד לאלפים, אבל לרשעים אין מביאים אלא עד ג' פעמים. (ועיני תיקוני זוהר דף צ"ט עמוד ב' על הפסוק (תהלים קד, כ"ט), תוסף רוחם יגיעון וכו').

ידי המנוולים ומשוקצים של אומות העולם, ולשמוע לקול מלחשי"ם כנחש יתן קולו בעצות שונות של דרכי הגוים איך להתנהג כידוע, ואחר כך הטעלעוויזיע, אבי אבות הטומאה לא עלינו בג' ראשי עבירות, ואם היא אין היכולת בידה להעמיד בביתה טעלעוויזיע מפני עיכוב בעלה או קרוביה, על כל פנים תבקר לפעמים אצל שכנים הרעים לשבוע מסם הזה לא עלינו. והנה ידוע למדי מהו היום הצייטונ"ג ומאגאזין וביכער וראדיא ואין צריך לומר הטעלעוויזיע, כולן מכלים את הנפש הטהורה, ומשחיתים ממש כל נתח טוב ואפילו בימים קדמונים הכריזו הקדושים כי ביכ"ל ראשי תיבות כל באיה לא ישובון, לא עלינו, וכל שכן עתה שאין שום בושת בין אומות העולם והכל מזוהם עד קצה האחרון אשר מלאים מזה העתונים. ובאמת העיקר הגרם לכל צרות אלו לא עלינו שלומדות הנערות עוד בבתי חינוך למלאכת אפ"ס ואחר כך מקיימות לימודיהן והולכות לעבוד שם. ויש בזה להאריך הרבה, ואכמ"ל, (פתח האהל).

עד היכן איסור יחוד מגעת

מעשה נורא היה בין שני גדולי עולם, הרב רבי ייבי סבא זכרוננו לברכה והרב רבי פנחס, שהיה יוכוח ביניהם. רבי יבא אמר לרבי פנחס הנה בעוונותינו הרבים אנשים מדברים בבית הכנסת ובשעת התפלה, וזה אחד מהדברים המעכבים את הגאולה, מה נעשה לתקן את הפרצה הזאת?

אמר לו רבי פנחס: יש איסור יותר גדול מזה, שבאותו הזמן היו בנות ישראל הולכות אצל השרים הגדולים של אומות העולם למכור להם עופות, דגים וכיוצא, כי כך היה המנהג באותו העיר, והיה חושש רבי פנחס שלא יבוא לידי ייחוד. וכל אחד מהם היה עומד בדעתו שמה שהוא אומר זה האיסור היותר גדול, ויסיכמו לפתוח חומש אחד ולראות מה כתוב בו וזה יוכיח להם עם מי הצדק. והנה היה על השולחן חומש בראשית, ויפתחוהו, ויפתח להם בדיוק פסוק זה, הכזונה יעשה את אחותנו? ונמצא שרבי פנחס צדק. אז אמר לו רבי יבא תראה מה שתרגם יהונתן על פסוק זה והוא "מתאמרת בכנשתהין דישראל, ערלאין סאיבו בריתה דיעקב", וצדקו דברי שניהם.

מא) ועל נסיונות אלו מרמז לנו הפסוק "ברגע קטון עזבתך וברחמים גדולים אקבצך", שברגע אחד שרואים דברים מכוערים כאלו עזבתך, עוזבים רחמנא ליצלן את הקדוש ברוך הוא, עד שצריכים רחמים גדולים לבוא חזרה למה שהיה כמה רגעים מקודם.

ומתפשט ומתחזק יותר ויותר במהירות נפלאה. והשני – לתענוגי עולם הזה וקנין ידיעות שונים – ובה נכלל כל דיעות והנהגות הגוים, עזות, חציפות ופריצות, בלי שום גבול עד למדורות התחתונים של השאול תחתית רחמנא ליצלן. במדה שכבר לא שייך להיות גרוע מזה, שזהו סם המות ממש" לכל המסתכלין וכל באיה לא ישובין רחמנא ליצלן.

בבית שהבית היה שייך לו בימים הקדמונים ושמו היה כך וכך, והיה האיש הנזכר לעיל צורף והיה דר עם שידית אחת והוליד בנים זרים ובנים משחיתים וגם הוליד מאשתו גם כן בנים, והאיש צורף הנזכר לעיל היה לו אהבה יתירה ונפשו קשורה בנפשה של שידית, ולפעמים היה מוכרח לבטל תפלתו ולצאת מבית הכנסת לעשות רצון השידית הנזכר לעיל.

ז. ופעם אחת היה האיש צורף הנזכר לעיל מסדר סדר בלילה ראשונה של פסח כסדר היהודים בכל תפוצות ישראל, ובתוך הסעודה קם האיש הצורף מן השלחן והלך לבית הכסא, ואשתו היהודיה עשתה כמחריש לו הלכה תיכף אחריו לראות מה הוא עושה בבית הכסא, וראתה דרך החור לבית הכסא והנה היה חדר יפה עומד שם וגם שלחן היה מלא מכלים של כסף וזהב ומטה מוצעת בכל מיני יפוי ובתוך המטה היתה אשה יפיפה מאוד ערומה והצורף הנזכר לעיל היה מתדבק עמה במטה, ומרוב הפחד של האשה היהודית הלכה לביתה סרה וזועפת, ואחר כך כמו רביעית שעה בא גם בעלה הצורף והאשה היהודית לא דברה מאומה עד כעת. למחרת הלכה האשה היהודית לבית הרב הגאון הגדול מור' שעפטל ז"ל וסיפרה לו כל המאורעות הנזכר לעיל, ושלח הרב אחר הצורף והודה הצורף שיש לו אשה זרה אשר היא לא מזרע האדם ואז כתב לו הרב קמיע א' בשמות הקדושים עד שהוכרח הצורף לעזוב האשה הזרה ההיא מן החיצונים.

טענות החיצונים שהירושה שייכת אלינו

ח. וקודם מותו באה אליו החיצונית ובכתה לפניו איך יניח אותה ובניה ואחר כך הראתה לו פנים שוחקות ונשקתו וחבקה אותו עד שהתרצה לה ליתן לה ולזרעה חלק בנחלה שלו, ונתן לה המרתף אשר היה לו בבית. ואחר זמן נשתרבו מלחמות במדינות פולין מן שנת ת"ח עד שנת ת"ח ומת האיש הצורף במלחמה ההיא הוא ויורשיו, ועתה אין לו שום יורש ואנחנו החיצונים היורשים ולנו יש חלק בנחלת אבינו, עד כאן הטענות של החיצונים. והשיבו האנשים הדרים בבית שאנחנו בכסף מלא קנינו הבית מן הצורף ומיד באי כוחו, ואתם החיצונים אינם נקראים זרע בני אדם, ועוד שאמכם השידית היתה כופה להצורף בעל כרחו לדור עמה.

ט. ויצא פסק מהבית דין שאין להחיצונים שום דין ודברים ולא שום חלק בהבית הנזכר לעיל כי עיקר דירתם הוא במדבר ולא בישוב, ואחר הפסק השביע הרב ר' יואל בעל שם להחיצונים שהוכרחו לצאת מהבית ואף מן המרתף למקום יערות ומדברות. הרי לך ראייה ברורה שהעון הזה גורם כשהאדם נדבק בלילית או בשידית מן כת מחלת אזי נעקר הוא מן העולם וגם משפחתו ואין לו שום זכרון בעולם.

השומר עצמו מפגם הברית אשרי לו ואשרי לנשמתו

י. על כן יתרחק האדם מן הזנות כדי שלא יבא אליו שידית בדמות אשה וידבק ח"ו בו או בזרעו וגורם רעה לעצמו. והגודר עצמו בגדר ערוה ומדבק באשת נעוריו שהיא כגפן אז אשרי לו ואשרי לנשמתו שלא נתן כחו לזרים, רק יהיה האדם נזהר מלהוציא זרעו לבטלה, ואם יגיע אליו ח"ו חטא זה על ידי אונס אזי יראה תיכף לתקן את הפגם בתשובה ואז טוב לו יהיה סלה. עד כאן לשונו.

ועל כולם נוצר מהרס איום במה שיכולים לקשר כל קאמפיוטער עם קאמפיוטערס אחרים מקצה העולם ועד קצהו על ידי כלי מיוחד קטן (הנקרא מאד"ו"ם) וחדישו בזה קשר מסובך לכל העולם (הנקרא אינטערנעט וכיוצא בו), והשתמשות הקשר הזה הוא לשני דברים: באחד למסחר עד שבמשך זמן קצר כבר קשור כמעט כל עולם המסחר בזה. וסדר הזה הולך

וראה מה שכתב מהאריז"ל בספר שער הגלגולים (הקדמה כ"ב), שיש נשמות שנדונות ביסורים אלף שנה ועוד יותר. וראה שבט מוסר (פרק י'), ועיין רבינו בחיי פרשת ברכה.

מג בספר הקדוש קב הישר פרק ס"ט מובא וזה לשונו:

א. צריך האדם לדעת כי המחל"ת הנזכרת לעיל בפרק ס"ח היא וכת שלה לפעמים היא נראית לפני האדם אף בהקיץ, והיא נראית אליו כאלו היא אשה יפה ומראית לו פנים שוחקות ושוחקת עם האדם ומילדת בנים ממנו הנקראים בנים זרים בנים משחיתים ולבסוף היא הורגת אותו ואת זרעו וכל בני משפחתו. כאשר שמענו מהמעשה שנעשה בימינו ואומר לך איזי גופה דעובדא כך היה:

מעשה נורא מעיר פוזנא

ב. כי בשנת תמ"א ותמ"ב לאלף ה' היה בית א' של אבנים עומד ברחוב הגדול בק"ק פוזנא אשר המרתף בתוך הבית היה סגור ומסוגר ולא היה יכול לילך שום אדם לתוך המרתף, והיה היום הלך לשם בחור אחד לתוך המרתף וכמו רביעית שעה מצאוהו אנשי הבית להבחור שוכב על מפתן המרתף מת ולא היו יודעים סיבת מיתתו, ואחר מיתת הבחור הנזכר לעיל כמו שתי שנים באו החיצונים לתוך (הפיר היזי) של בעל הבית, וכשהיו אנשי הבית מכינים מזון לבשל על הכירה היו מוצאין בקדירות תוך המאכל עפר ואפר עד שלא היה ראוי המאכל לאכול.

החיצונים בלבלו את הדרים בתוך הבית

ג. ואחר כך היה יד החיצונים מתגבר והולך עד שבאו גם כן לתוך הדירה שהיו דרים שם הבני אדם והיו לוקחין הכלים והמנורות שהיו בחדר תלויים לנוי והיו זורקין את הכלים והמנורות על הארץ, אבל לא היו מזיקין לשום אדם רק היו מבבללים את האנשים הדרים שם, ואחר כך היו באים החיצונים לכל חדרי הבית עד שנכנס אימתן על אנשים הדרים בבית ובעל כרחם הוכרחו לעזוב את הבית ולעקור דירתם משם, והיתה יללה גדולה בק"ק פוזנא ויטייעצו הקהל יחד להתווכח איך ומה לעשות ועשו פעולות מן הכומרים הנקראים ייע"ז וויט"ר ולא יכלו לעשות שום פעולה לגרש את החיצונים.

אין רשות לחיצונים לשלוט במקום דירת בני אדם, אלא במקום חורבה ושממה רחמנא ליצלן.

ד. ואחר כך שלחו שליח מיוחד אחר הבעל שם המפורסם בדורו הנקרא מוה' יואל בעל שם מק"ק זאמושט, והנה תיכף אשר בא הרב מו' יואל ז"ל התחיל להשביעם בשמות הקדושים שיוודיעו לו מאיזה סיבה הם באים החיצונים לבית זה אשר היא בית דירה לבני אדם והחיצונים אין להם רשות לדור במקום הישוב כי אם במקום הטינוף או במדבר. והשיבו שהבית הזה הוא שייך להם לחלוטין על פי דין ודת התורה. ה. והתרצו החיצונים שיבואו לפני בית דין הצדק שבק"ק פוזנא, ואחר יום או יומים היו הדיינים דק"ק הנזכר לעיל הולכים עם הרב ר' יואל בעל שם והיו יושבים בבית דין והיו שומעים קול שאחד טוען אבל לא ראו הבית דין שום תמונת צורה מהחיצונים.

ו. והתחיל אחד מן החיצונים לטעון, כי היה איש אחד דר